

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/10/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713204002
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6713204002.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovovej a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a Mgr. Dušana Ďuriana, v právnej veci navrhovateľky R. J., rodenej N., narodennej XX. XX. XXXX, bytom O. č. XX, K., XXX XX B. J. republika, trvale bytom E., ul. I. č. XXX/XX, zastúpená JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie Dolný Kubín, Radlinského 1716, 026 01, proti odporcovi V. J., narodenému XX. XX. XXXX, trvale bytom I. ul. č. XXX/XX, E., zastúpeného Advokátskou kanceláriou UHAL s. r. o., so sídlom Námestie SNP 6/11, 960 01 Zvolen, v konaní o zrušenie práva spoločného nájmu k družstevnému bytu, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 10C/38/2013-98 z 18. 09. 2013, takto

rozhodol:

Späťvzatie návrhu vo veci samej nepripúšťa.

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 81,73 € na účet právneho zástupcu odporcu v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zrušil právo spoločného nájmu účastníkov konania k družstevnému bytu č. X, nachádzajúceho sa na 1. poschodí v dome č. XXX/XX, blok XX, na ulici A. I. vo E. s tým, že výlučným nájomcom tohto bytu a členom Stavebného bytového družstva Zvolen bude odporca; navrhovateľke právo na bytovú náhradu nepriznal; uložil jej povinnosť z predmetného bytu sa vysťahovať a vypratať ho v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku; odporcovi právo na náhradu trov konania voči navrhovateľke nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že účastníci uzavreli dňa 28. 06. 1986 manželstvo, počas ktorého im bol pridelený a daný do nájmu družstevný byt v Z. Z.; tento následne v roku 1990 na základe dohody o výmene bytov zamenili za byt, ktorý je predmetom tohto súdneho konania, čím im ako bývalým manželom vzniklo spoločné členstvo manželov v družstve a právo spoločného nájmu bytu manželov. Manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 11P/77/2011- 26 zo dňa 25. 11. 2011, právoplatným 07. 12. 2011. Rozvedení manželia sa nedohodli ohľadom ďalšieho nájmu predmetného bytu, preto bol každý z nich oprávnený podať takýto návrh na súd; súd preto návrhu navrhovateľky na zrušenie práva spoločného nájmu družstevného bytu vyhovel; neprihliadol na obranu odporcu, že navrhovateľka nemá naliehavý právny záujem na podaní takéhoto návrhu.

Za výlučného nájomcu bytu a za jediného člena Stavebného bytového družstva Zvolen určil odporcu; zobral do úvahy stanovisko prenajímateľa, navrhujúceho rozhodnúť v prospech toho z doterajších nájomcov, u ktorého sú lepšie predpoklady na platenie nájomného, a ktorého život je v súlade s dobrými mravmi; rozhodol v súlade s ustálenou judikatúrou všeobecných súdov (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/70/97). Súd nemohol prihliadnuť na kritérium záujmu maloletých detí, pretože deti

účastníkov sú už plnoleté. Navrhovateľka je v súčasnosti zamestnaná v Českej republike a odporca podniká ako živnostník, teda v zásade obaja by mali byť schopní uhrádzať nájomné a platby za služby súvisiace s užívaním predmetného bytu; od rozvodu manželstva uhrádza tieto platby výlučne odporca, ktorú skutočnosť vyhodnotil súd v prospech odporcu; napokon, navrhovateľka sa vyjadрила, že kým nebude mať v byte zabezpečený klud, nemieni tieto platby do budúcnosti platiť. Príčinu rozvratu vzťahov medzi manželmi z rozvodového rozsudku nebolo možné zistiť, lebo tento neobsahoval odôvodnenie a z obsahu celého rozvodového spisu bolo zistiteľné len to, že odporca po tom, čo navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť a odišla pracovať do zahraničia, nadviazal známosť s inou ženou; tvrdenia navrhovateľky, že odporca ju fyzicky i verbálne napádal, zostali len v rovine jej tvrdení, pretože aj napriek opakovaným výzvam súdu navrhovateľka pre ich preukázanie nič neurobila. Súd mal za to, že život odporcu je v súlade s dobrými mravmi.

Byt, ktorý je predmetom súdneho konania, účastníci nadobudli výmenou za predchádzajúci byt, pridelený im ako stabilizačný od vtedajšieho zamestnávateľa odporcu, a teda i kritérium komu, resp. z akých dôvodov bol byt pôvodne pridelený, svedčí v prospech odporcu. V neposlednom rade súd prihliadol aj na fakt, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou rodinného domu na N.; táto nehnuteľnosť je sčasti obývaná synom účastníkov s rodinou, a pre potreby navrhovateľky pre účely celoročného bývania je postačujúca; odporca nie je vlastníkom ani nájomcom akejkoľvek inej nehnuteľnosti a teda nemá zabezpečené bývanie iným spôsobom. Obaja účastníci zhodne potvrdili, že v predmetnom byte býva ich spoločná dcéra s priateľom, resp. v súčasnosti už so svojím manželom.

Kritérium schopnosti vyplatiť druhého účastníka z hodnoty členského podielu v družstve súd vyhodnotil tak, že počas trvania manželstva vznikli záväzky z úverov, a preto pri vysporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, či už formou dohody alebo súdnym rozhodnutím, môže byť odporca zaviazaný k ich splácaniu, čím dôjde k vyrovnaniu aktív i pasív v rámci bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

V zmysle právnej úpravy pri zrušení práva spoločného nájmu bytu v zásade platí, že druhý rozvedený manžel má právo na náhradný byt; len v prípade, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa, môže súd rozhodnúť, že má právo len na náhradné ubytovanie alebo na prístrešie, resp. že mu bytová náhrada nepatrí vôbec, a to v prípade, ak by bolo preukázané, že voči druhému manželovi alebo voči blízkej osobe, ktorá s ním býva spoločne v byte, sa dopúšťal fyzického alebo psychického násillia. V predmetnom konaní existencia fyzického alebo psychického násillia medzi účastníkmi preukázaná nebola. Keďže navrhovateľka vlastní rodinný dom, súd jej nepriznal právo na bytovú náhradu; v zmysle rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej aj Českej republiky bytová náhrada nemusí byť (za použitia § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ďalej aj „OZ“) vôbec priznaná, pokiaľ manžel, ktorý má byt vypratať, má iný byt; súd preto s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti navrhovateľke právo na bytovú náhradu nepriznal a určil jej povinnosť z predmetného bytu sa vysťahovať v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

O trovách konania rozhodol s poukazom na § 150 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), pričom vychádzal z toho, že ktorýkoľvek z účastníkov v predmetnej veci mal právo podať návrh na súd, pretože účastníci neboli schopní túto záležitosť vyriešiť mimosúdne dohodou; súd v podstate nemal inú možnosť, ako po preukázaní potrebných skutočností zrušiť spoločný nájom účastníkov k predmetnému bytu a určiť, kto z účastníkov sa stane výlučným nájomcom a členom bytového družstva. Rozhodnutie v zásade závisí len na úvahe súdu, keď vychádza z preukázaných skutkových okolností toho - ktorého jednotlivého prípadu a aj následne výrok o zabezpečení a forme bytovej náhrady závisí na posúdení súdu v každom jednotlivom prípade. Všetky tieto okolnosti považoval súd za dôvody hodného osobitného zreteľa, pre ktoré odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd svoje rozhodnutie oprel o § 871 ods. 1, 703 ods. 1,2, 705 ods. 2,3, 712 ods. 1, 712a ods. 8, § 3 ods. 1 OZ.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka včas odvolanie. Namietla nesprávne a nedostatočne zistený skutkový stav a z neho nesprávne vyvedené právne názory, keď súd sa pomerne jednostranne vysporiadal s dôkazmi a tvrdeniami účastníkov najmä v prospech odporcu a niektoré okolnosti v jej prospech opomenul. Nestotožnila sa aj s výrokmi o určení výlučného nájomcu a člena družstva v osobe odporcu bez navrhovateľke priznanej bytovej náhrady; takéto rozhodnutie ju poškodzuje v jej právach bývania. Podľa nej neobstojí záver súdu o väčšej zásluže odporcu na nadobudnutí bytu, pretože odporca, pokiaľ by v čase nadobudnutia bytu bol slobodný a bezdetný, tento byt pri vtedajšej štátnej

bytovej politike by nedostal; práve vzhľadom na to, že bol ženatý s navrhovateľkou a mal dve deti z manželstva, mohol vzniknúť nárok obom manželom na spoločný nájom k danému trojizbovému bytu. Považovala za jednostranný aj argument o lepších podmienkach na platenie nájomného u odporcu, pretože ona roky pred tým platila výdavky na byt, kým odporca bol nezamestnaný a nezarábal. Mala viacero zamestnaní, aby užívala rodinu, a teda sa vo väčšom rozsahu podieľala na rodinnom rozpočte. V nedávnom období zaplatila výmenu podlahy v byte, ktorú však odporca úmyselne ničil; ona tieto skutočnosti súdu preukazovala fotografiami, s ktorými sa ale súd neoboznámil, čím nedostatočne zistil skutkový stav. Súd nevzal do úvahy ani okolnosť, že odporca nie je dostatočne pripravený znášať výdavky za byt a eventuálne aj vyplatiť jej hodnotu členského podielu v rámci BSM; túto okolnosť je potrebné vziať do úvahy pri rozhodovaní, aby ani druhý z manželov nebol ukrátený na majetkovom alebo peňažnom vysporiadaní.

Navrhovateľka nepovažuje život odporcu za súladný s dobrými mravmi, pretože rozvrat manželstva vzhľadom na vzťah s inou ženou spôsobil on; uznala, že tieto dôvody nie sú uvedené v rozsudku o rozvoде, čo však neznamená, že neexistovali. Poukázala na to, že asi od roku 2007 začal prespávať u svojej priateľky a návrh na rozvod bol podaný až v roku 2011; svoj vzťah k priateľke priznal aj vo vyjadrení k návrhu na rozvod.

Za neprijateľné považovala aj správanie sa odporcu najmä pod vplyvom alkoholu, používajúc voči nej fyzické násilie; svoje dôvody, prečo tieto situácie v danom čase neriešila oznámením na políciu, ale útekom k jej rodine, vysvetľovala v priebehu konania, tieto tvrdenia však súd vôbec nerešpektoval a tendenčne interpretoval skutkové okolnosti skôr v prospech odporcu. Odporca jej neumožňuje užívať spoločný majetok, zamedzil jej prístup do spoločnej chaty, neumožnil jej užívať spoločné auto, správa sa tak, ako by mu patrili všetky aktíva, získané za manželstva a jej nechal len dlhy, ktoré pravidelne platí, aby predišla exekúcií. Takéto správanie nepovažuje z hľadiska dobrých mravov za prijateľné.

Poprela, že by mala vyriešenú bytovú otázku, súd sa uspokojil s tvrdením odporcu, že ňou zdedený dom na N. je obývatel'ný a užívateľ'ný; ona na zdokumentovanie reálnej situácie pripojila fotografie na CD nosiči, ktoré založila do spisu. Súd sa s nimi neoboznámil, inak by zistil, v akom stave sa rodinný dom nachádza. Ona bývanie v Slovenskej republike jednoznačne potrebuje, pretože je v Prahe z pracovných dôvodov a priebežne sa vracia domov za rodinou a známymi a v budúcnosti sa natrvalo znova vráti.

Odporca má zabezpečené bývanie u svojej priateľky, s ktorou žije už cca 6 rokov, pričom fakt, že jeho priateľka má iba nájomný byt, nič nemení na situácii, pretože aj predmetný vysporiadavaný byt je iba nájomný a nie vo vlastníctve účastníkov.

Ak by súd rozhodol o určení výlučného nájomcu v prospech odporcu, mal by priznať bytovú náhradu v podobe náhradného bytu navrhovateľke; neboli splnené podmienky pre nepriznanie a v tomto smere je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov; ak súd považoval za dostatočný dôvod, že ona od rozvodu neplatila nájom, toto zistenie neobstojí v kontexte celej rodinnej situácie. Ona platila pôžičky a úvery z manželstva aj po rozvoде, čo taktiež neboli zanedbateľné čiastky; odporca jej veci z bytu vyhadzoval a zariadenie ničil a poškodzoval, čo zdokumentovala na fotografiách, ktoré však súd opomenul vyhodnotiť.

Rodinný dom v N. neobstojí ako primeraná bytová náhrada vzhľadom na nevyhovujúci technický stav, neskolaudovanosť, užívanie inými rodinnými príslušníkmi atď.

Preto žiadala, napádajúc odvolaním rozsudok v celom jeho rozsahu, aby ho odvolací súd zmenil tak, že jej návrhu vyhovie, alternatívne, aby rozsudok zrušil a vec vrátil na nové konanie.

Uplatnila si zároveň náhradu trov prvostupňového i druhostupňového konania, ktoré vyčíslila nasledovne: súdny poplatok, trovy právneho zastúpenia za 3 úkony právnej pomoci z neurčitej hodnoty veci podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 644/2004 Z. z.: prevzatie veci, zastúpenie na pojednávaní 18. 09. 2013, spísanie odvolania, 1 úkon po 60 € + 7,81 € režijný paušál + 20 % DPH = 81,40 € x 3 = 244,20 €.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok v plnom rozsahu potvrdiť, pretože prvostupňový súd dostatočne zistil skutkový stav, tento po právnej stránke aj správne posúdil, keď v zmysle ustálenej judikatúry vzal do úvahy všetky rozhodné skutočnosti pre účely určenia, ktorý z účastníkov konania sa má stať nájomcom predmetného družstevného bytu. Navrhovateľka uviedla v odvolaní tvrdenia, ktoré uvádzala už v priebehu prvostupňového konania, prvostupňový súd sa s nimi riadne vysporiadala a dospel k správne právnemu názoru.

Súd vyriešil otázku, či k predmetnému bytu vzniklo právo spoločného nájmu v súlade s ustálenou judikatúrou (4Cdo 70/97), vykonal dokazovanie za účelom zistenia, ktorý z účastníkov konania sa viac pričínil o nadobudnutie práva predmetný byt užívať, komu, a za akých okolností bol pridelený, ako aj zistenia ďalších okolností, rozhodných pre určenie, ktorý z rozvedených manželov má byť ďalej užívať.

Nepoprel skutočnosť, že v čase nadobudnutia užívacieho práva k predmetnému družstevnému bytu boli už štyria, avšak on sa o jeho nadobudnutie pričínil viac, pretože tento byt bol získaný z kvóty stabilizačných bytov cez jeho zamestnávateľa Vojenskej stavby Banská Bystrica na zasadnutí P-SBD Banská Bystrica dňa 28. 06. 1988, z čoho vyplýva, že v prípade, že by v rozhodnom čase nebol zamestnancom tohto štátneho podniku, neboli by nadobudli užívacie právo k tomuto bytu bez ohľadu na to, že v tomto čase bol už ženatý s navrhovateľkou a mal s ňou dve deti. Rozhodnou skutočnosťou pri posudzovaní okolností, kto sa viac pričínil o nadobudnutie užívacieho práva k bytu je práve jeho vtedajšie zamestnanie a preto on mal väčšiu zásluhu na nadobudnutí tohto práva k predmetnému bytu. Poprel tiež, že by sa navrhovateľka väčšou mierou podieľala na úhradách na nákladoch za užívanie bytu a to či nájomného alebo platieb spojených s užívaním bytu; on sa podieľal tak počas manželstva, ako aj po jeho zániku, pričom od právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva tieto výdavky platí výlučne on, ktoré skutočnosti aj preukázal (predložením šekových ústrižkov), a nepoprela ich ani samotná navrhovateľka.

V súvislosti so schopnosťou platiť výdavky za byt v prípade určenia za výlučného nájomcu bolo potrebné vziať do úvahy aj schopnosť navrhovateľky platiť nájomné za byt v Českej republike a súčasne aj v Slovenskej republike, ale aj schopnosť odporcu, resp. navrhovateľky vyplatiť hodnotu členského podielu v družstve; súd vyhodnotil, že obaja sú schopní znášať tieto výdavky, pretože sú zamestnaní a majú pravidelný príjem, ale podmienky na platenie nájomného sú u odporcu vzhľadom na uvedené objektívne podmienky lepšie ako u navrhovateľky, čo súd vyhodnotil správne.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že súd nevykonal všetky dôkazy, poukázal na ustanovenie § 120 ods. 1 O. s. p. s tým, že súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná; táto skutočnosť nemala vplyv na rozhodnutie súdu o bytovej náhrade, pretože aj z vyjadrenia samotnej navrhovateľky vyplynulo, že rodinný dom sa delí na dve časti, jedna jeho časť je obývatelná, býva v nej ich spoločný syn s rodinou (zápisnica z pojednávania zo dňa 10. 07. 2013 strana 1). Ak túto skutočnosť súd vyhodnotil ako dôvod hodný osobitného zreteľa pri rozhodovaní o bytovej náhrade, rozhodol správne. On sám nemá zabezpečené iné bývanie, nie je vlastníkom ani nájomcom iného bytu; jeho priateľka má nájomný vzťah uzatvorený vždy na 3 roky, z čoho nemožno automaticky usudzovať, že jeho priateľka bývanie zabezpečené má; poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 93/1993. Zdôraznil, že rozvrat manželstva nastal oveľa skôr, ako bol podaný návrh na rozvod, navrhovateľka sa v tomto čase už dlhodobo zdržiavala v Českej republike, on nadviazal vzťah s inou ženou až následne, preto nemožno jeho správanie hodnotiť ako v rozpore s dobrými mravmi. Poprel fyzické násilie z jeho strany; priznal, že hádky s navrhovateľkou boli verbálneho charakteru a v súčasnosti takmer nekomunikujú. Poprel aj skutočnosť, že by jej mal nechať len dlhy a aktíva nadobudnuté počas manželstva užíva výlučne on; o chatu doposiaľ neprejavila záujem, hnutelné veci, ktoré tam boli, si však zobrala. Jedno z dvoch osobných motorových vozidiel, ktorého je držiteľom práve navrhovateľka, si zobrala; tieto skutočnosti však nepovažoval za smerodajné pre rozhodovanie v predmetnej veci. Požiadaval o náhradu trov odvolacieho konania vo výške 81,73 € na účet jeho právneho zástupcu, vedený v G. banke, a. s., č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXX.

V priebehu odvolacieho konania navrhovateľka prostredníctvom nového právneho zástupcu - JUDr. Jozefa Poláka - dňa 21. 07. 2014 návrh na začatie konania zobrala v celom rozsahu späť a žiadala, aby Krajský súd Banská Bystrica, ako súd odvolací: 1. pripustil späťvzatie návrhu, 2. Konanie, vedené na Krajskom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 17Co/10/2014 a na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 10C/38/2013 o zrušení práva spoločného nájmu k družstevnému bytu zastavil, 3. zrušil rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 10C/38/2013-98 zo dňa 18. 09. 2013 a 4. rozhodol o trovách konania v zmysle ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu. Žiadala, aby súd rozhodol o vrátení zaplateného súdneho poplatku.

Predložila plnú moc pre JUDr. Jozefa Poláka.

Krajský súd doručil späťvzatie návrhu odporcovi, ktorý listom z 02. 09. 2014 oznámil, že nesúhlasí so späťvzatím návrhu na začatie konania a žiadal, aby súd vo veci konal a po právnom posúdení veci rozsudok potvrdil.

Po doručení nesúhlasu odporcu právnomu zástupcovi navrhovateľky jej pôvodná právna zástupkyňa JUDr. Dáša Brázdilová oznámila, že už navrhovateľku nezastupuje vzhľadom na výpoveď plnej moci zo dňa 15. 07. 2014; právny zástupca navrhovateľky JUDr. Jozef Polák na výzvu krajského súdu oznámil, že na podanom odvolaní trvá.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 705 ods. 2, 3 druhá veta Občianskeho zákonníka platí, že ak sa nedohodnú rozvedení manželia, ktorí počas trvania manželstva nadobudli právo na uzavretie zmluvy o nájme družstevného bytu a vzniklo im spoločné členstvo v družstve a právo spoločného nájmu bytu, rozhodne súd na návrh jedného z nich o zrušení tohto práva, ako aj o tom, kto z nich bude ako člen družstva ďalej nájomcom bytu; tým zanikne aj spoločné členstvo rozvedených manželov v družstve. Pri rozhodovaní o ďalšom nájme bytu vezme súd zreteľ najmä na záujmy maloletých detí a stanovisko prenajímateľa.

V danej veci sa navrhovateľka domáha zrušenia spoločného nájmu družstevného bytu s tým, že ju súd určí za výlučnú nájomníčku bytu a jedinou členku bytového družstva. Súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie, dôkazy vyhodnotil jednotlivito i v súhrne a vec aj správne právne posúdil; rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorý riadne a podrobne po skutkovej aj právnej stránke odôvodnil; odvolací súd na dôvody prvostupňového rozhodnutia v plnom rozsahu odkazuje, pretože sa s ním stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

V súdnej veci je nepochybne preukázané, že účastníci dňa 28. 06. 1986 uzavreli manželstvo, počas ktorého im bol pridelený a daný do nájmu byt (vojenský stabilizačný) v Banskej Bystrici; tento byt v roku 1990 na základe dohody o výmene bytov zamenili za družstevný byt vo N., ktorý je predmetom tohto súdneho konania. P. ako bývalým manželom týmto vzniklo spoločné členstvo v družstve a spoločný nájom bytu manželmi. Manželstvo účastníkov bolo dňa 07. 12. 2011 právoplatne rozvedené; rozvedení manželia sa nedohodli ohľadne ďalšieho nájmu predmetného bytu, preto bol každý z nich oprávnený podať návrh na súd; okresný súd návrhu v časti zrušenia práva spoločného nájmu účastníkov konania k predmetnému družstevnému bytu správne rozhodol, keď neprihliadol na obranu odporcu, že navrhovateľka nemá naliehavý právny záujem na podaní takéhoto návrhu. Keďže pri určení, kto z účastníkov sa stane výlučným nájomcom predmetného bytu a jediným členom stavebného bytového družstva nemohol brať do úvahy kritérium záujmu maloletých detí, pretože deti účastníkov sú už plnoleté, správne prihliadol na stanovisko prenajímateľa, navrhujúceho rozhodnúť v prospech toho z doterajších nájomcov, u ktorého sú lepšie predpoklady na platenie nájomného, a ktorého život je v súlade s dobrými mravmi. Obaja účastníci by mali byť schopní uhrádzať nájomné a platby za služby súvisiace s užívaním bytu, a v podstate obidvaja žijú v súlade s dobrými mravmi.

Za takýchto okolností prvostupňový súd správne prihliadol na to, že od rozvodu manželstva uhradza platby výlučne odporca, že byt účastníci nadobudli výmenou za byt, ktorý bol pridelený od vtedajšieho zamestnávateľa odporcu (vojenský stabilizačný byt), ako aj na to, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou obývatel'ného rodinného domu na N., pričom odporca nie je vlastníkom ani nájomcom žiadnej nehnuteľnosti a teda nemá zabezpečené bývanie iným spôsobom.

Pokiaľ okresný súd za ďalšieho nájomcu bytu určil odporcu, i odvolací súd má za to, že pre takéto rozhodnutie boli dané dostatočné dôvody; v tomto smere sa preto plne stotožňuje s vyhodnotením a závermi súdu prvého stupňa, keď v podstate v prospech odporcu svedčí nielen stanovisko prenajímateľa, ale i ďalšie právne významné skutočnosti. K týmto patrí predovšetkým odchod navrhovateľky z bytu a okolnosť, že od tejto doby byt uspokojuje výlučne potrebu bývania odporcu, resp. v súčasnosti plnoletej dcéry účastníkov konania. Navrhovateľka dlhodobo žije a pracuje v zahraničí a v prípade návratu na Slovensko resp. návštevy príbuzných si zabezpečuje svoju bytovú potrebu v rodinnom dome v jej výlučnom vlastníctve.

Súd prvého stupňa sa v danej veci pri rozhodovaní o návrhu navrhovateľky riadil zákonnými a v súdnej praxi zaužívanými zásadami; vyhodnotil ich správne a vo svojom rozhodnutí ich aj zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil. Preto odvolací súd považuje toto rozhodnutie za vecne správne.

K námietke navrhovateľky ohľadom nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov je potrebné uviesť, že podľa § 120 ods. 1 O.s.p. o tom, ktoré z účastníkmi navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie, rozhoduje súd; závisí to od potreby dokazovania a od skutočnosti, či tieto dôkazy sú alebo nie sú pre rozhodnutie v danej veci podstatné a dôležité, či bez vykonania týchto dôkazov bude môcť vo veci rozhodnúť.

Navrhovateľka vytýka súdu prvého stupňa, že nevykonala dôkazy, ktoré ona navrhla (neoboznámila a nevyhodnotila fotografie ňou predložené), pričom vykonala všetky dôkazy, ktoré navrhol odporca. Túto námietku navrhovateľky odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože nezistil pochybenie okresného súdu v aplikácii procesných ustanovení v danej veci, ktorými by porušil základné práva navrhovateľky na spravodlivý proces.

Okresný súd náhradu trov konania odporcovi za použitia ust. § 150 ods. 1 O.s.p voči navrhovateľke nepriznal. Odporca sa neodvolal ani proti tomuto výroku rozsudku; navrhovateľka žiadala pri zmene rozsudku okresného odvolacím súdom priznať jej aj trovy prvostupňového konania. Odvolací súd tento výrok preskúmal ako výrok súvisiaci (§ 212 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); konanie o zrušenie spoločného nájmu bytu je sporovým konaním, pri ktorom sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania uplatňuje zásada úspešnosti konania. Vo výnimočných prípadoch, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, zákon umožňuje náhradu trov konania úspešnému účastníkovi celkom alebo sčasti nepriznať. Pri posudzovaní okolností, hodných osobitného zreteľa, treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania a všimnúť si aj okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Ak ktorýkoľvek z účastníkov bol oprávnený podať návrh na súd, keďže účastníci neboli schopní túto záležitosť vyriešiť mimosúdne dohodou a súd v zásade nemal inú možnosť, ako po preukázaní všetkých skutočností zrušiť spoločný nájom účastníkov k bytu, pričom určenie výlučného nájomcu a jediného člena bytového družstva, ako aj rozhodnutie o bytovej náhrade v zásade záviselo len na úvahe súdu, je daná existencia okolností hodných osobitného zreteľa, pre ktoré odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Odvolací súd prvostupňový rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil, a to aj vo výroku o trovách prvostupňového konania, pretože nezistil dôvody na jeho zmenu (§ 220 O.s.p.) ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi priznal uplatnené a správne vyčíslené trovy konania za jeden úkon právnej pomoci z neurčitej hodnoty veci podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 644/2004 Z. z. - vyjadrenie k odvolaniu vo výške 60,07 € + 20% DPH vo výške 12,01€ + 8,04 € režijný paušál + 20 % DPH 1,61, € = 81,73 € na účet jeho právneho zástupcu, vedený v Tatra banke, a. s., č. ú. 2928888907/1100, VS: 15413.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.